

Tuyệt chiêu sở khanh

S bỗng run bắn người khi thấy hăn đứng chắn ngay giữa cầu. Hăn là tên sở khanh nổi tiếng khắp nơi từ ngõ trên, xóm dưới, cả cái huyện này ai mà chả biết. Hăn được nhiều người đồn thổi, ngưỡng mộ tài năng của gái, hoặc cũng có người ghét hăn, muốn dân cho hăn một trận nhớ đời...

Riêng S nghe đến tên hăn là lo sợ mà run cả người dù... chưa tiếp xúc với hăn lần nào! (Chỉ biết mặt hăn do tò mò nhìn lén từ xa mà thôi)

Oái oăm thay, cái cầu tre thì hẹp chỉ vừa cho hơn một người đi qua vậy mà hăn đứng ngay giữa cầu, đã vậy còn đưa hai tay ra chắn ngang, cái mặt làm ra bộ hình sự:

- Ê! Hai cô kia, cho kiểm tra giấy tờ!

- Thưa anh, có giấy xấp chứ không có giấy tờ. T em gái S lém lỉnh trả lời.

- Anh không đùa đâu nhé.

- Ai đùa với anh, tránh đường cho chị em tui đi không tui về méc ba tui bây giờ. (Ba của S và T là một người đàn ông nóng tính khét tiếng và rất bênh con, nhiều tên trong làng đã nếm đòn của ông chỉ vì tội chọc ghẹo con gái ông).

Hăn nghe vậy cũng hơi “rét” nên đứng nghiêng mình qua bên cho hai chị em đi qua đồng thời nở nụ cười hiền khô và đưa mắt nhìn S như muốn nói điều gì...

Nụ cười hăn dễ mến thế, giọng nói hăn trầm ấm và hiền lành thế, ánh mắt hăn chân thành thế! Trái ngược hăn với bao điều mà S có thể tưởng tượng về hăn. S liếc lại cố nhìn kĩ hăn một cái cho rõ vì nãy giờ run quá có dám nhìn đâu. Hăn bắt gặp ánh mắt của cô thì nháy mắt một cái, nở một nụ cười rồi vẫy tay tạm biệt. S giật thót cả mình như ăn trộm bị bắt quả tang. Cô lấy bầy cầm tay T và quay đầu đi thẳng qua phía bên kia cầu.

- Sao mà? Cuộc gặp gỡ thế nào? Có ăn đèn tí nào không? L, một tên đồng bọn hỏi hăn.

- Xí, mày mà tán vô con bé đó, tao công mày từ đây lên thành phố (cách làng 15 km). K, một tên khác nói.

Hắn cười, không nói gì, đưa điều thuốc lên môi rít một hơi rồi nhúu mày nghĩ ngợi. Ai cũng hiểu bộ óc siêu việt của hắn (tất nhiên về khoản của gái thôi) đang nhập dữ liệu, phân tích giải pháp, lục lại kho tàng các dạng tính cách, cá tính của các cô gái đã từng là nạn nhân của hắn để so sánh, định hình, và lên phương pháp để chuẩn bị sẵn con mồi tiếp theo.

- Tao sợ lần này mày thất bại thảm hại đó con. Con bé này không “dễ ăn” đâu. Nó gay (khó tính) nhất cái huyện này. Mày nhìn xác mấy thằng siêu của gái xóm bên phơi trên hàng rào nhà nó thì biết. Khà khà. L lên tiếng.

- Mày của được nó tao khao mày một bữa ra trò. K nói

- Đúng rồi, mày trả thù được cho thằng K thì cái gì nó cũng đãi cho mày hết. Nó bị con S đá vắng cả xe đạp chứ đừng nói kịp gọi xe. Khì khì. L xỏ lá.

- Mày..., tao cho cái chỗ bây giờ. K quē độ chống chế.

- Tụi bây im đi, nói nhiều quá. Giờ kiếm tí gì làm chai cho vui đi. Hắn lên tiếng.

Ừ, đúng đó, thềm rươi quá. À, lúc chiều tao đào được mấy con nhông đất (dông) đấy, bằm lên xào sả ớt thì tuyệt cú mèo.

- Ok, không say không về.

S vẫn còn run khi nghĩ đến việc đối mặt với tên sở khanh khét tiếng lúc này. Cô ngồi thẩn thờ suy nghĩ.

- Phù..u..ù, hú hồn, mà nhìn ống cũng hiền lành, ăn nói vui vẻ chứ có gì nguy hiểm đâu ta. Sao ai cũng đồn ống là sở khanh nhỉ?....

- Sao chị hiền quá vậy? T lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của S. Gặp cái đồ dê xồm đón đường mà run không nói được một tiếng. Em mà gặp lại hắn giờ trò với chị em mình lần nữa thì em cho cái guốc vào mặt ngay.

- Em bá đạo thật, ông chỉ gheo vài câu thôi chứ có làm gì mình đâu mà đòi hành hung người ta. Hic.
- Em ghét bọn đàn ông mất nết lắm. Nhất là cái tên đó. Mà ...à... nhìn lão cũng bảnh trai chứ bộ, hay là mếm... mếm... rồi hả? Há há.
- Đừng có tào lao, bộ tao thích làm mối cho cáo lắm hay sao mày.
- Biết đâu đấy. Một người nhẹ dạ, cả tin như chị gặp tay cao thủ thì không mắc lừa mới là lạ đó.
- Bộ tao ngu sao mày, đã biết hẳn là tên chuyên đi lừa phụ nữ rồi mà còn xông vô cho chết à. Mày không thấy tao cho đi tàu bay giấy mấy chú bồ nông rồi đó hả cưng.
- Xí, mấy cha bám đuôi chị có lão nào nhìn vừa con mắt, nghe lọt lỗ tai em đâu mà bảo. Cha thì nói nhiều còn phì bọt mép nữa chứ. Há há. Còn cha thì nói chuyện nhạt hơn nước ốc luộc, cha thì giang hồ, đang năng nhìn phát gớm, ăn nói thô lỗ. Hic.
- Mày rành quá nhỉ, lo mà học đi. Tao méc ba bây giờ.
- Hi hi. Em phải kèm cặp chị chứ không thì chị dễ rơi vào tay của bọn sở Khanh lắm, trẻ người non dạ mà.
- Thôi đi bà cụ, học đi cho tôi nhờ với. Mang bài tập ra đây làm. Nhanh!
- Vâng, thưa cô giáo...

Hình ảnh gã sở Khanh với giọng nói ấm áp, vui vẻ lại hiện lên trong đầu S.....

- Quái? Sao lại thế nhỉ, tò mò quá, hic. Ông khá đẹp trai nhỉ. Xem ông làm gì được mình...

Nhà S nằm trên một vùng đất cát ven biển. Người dân làng biển lao động khá vất vả mà vẫn nghèo. Nhà S cũng không ngoại lệ. Vậy nên cô phải nghỉ học sớm để phụ giúp gia đình lo cho các em ăn học. Hiện tại S đang làm nhân viên cho một quán bán tạp hóa của một người bà con trên phố về mở ở quê. Bà giao công việc bán hàng và quản lý quán cho S luôn vì bận việc làm ăn

lâu lâu bà mới về quê một lần . S ở đó cả ngày, trừ những giờ ăn trưa, ăn tối. Buổi tối S cũng phải ngủ lại để trông hàng. Vậy nên sau buổi ăn tối ở nhà, S lúc nào cũng rủ T đi cùng đến shop cho đỡ sợ. S là chúa sợ ma. Quán của cô nằm bên kia sông, đi qua cây cầu gỗ nhỏ, cách nhà chừng nửa cây số. Tính tình S nhu mì và dễ tin người nên ba cô lúc nào cũng dặn dò cô cẩn thận với chuyện tình cảm. Đồng thời ông giao cho T, ngoài giờ học, đến cửa hàng phụ giúp chị và cũng là để giúp ông giám sát S. T tuy mới 15 tuổi nhưng lanh lợi và khéo nói chuyện chứ không trầm tính như S và đặc biệt rất... nghiện ăn vặt.

- Em thèm cái gì quá chị ơi? T lên tiếng.

- Thôi đi cô nương. Ăn rồi không có tiền bù lỗ cho bà chủ đâu đó nghe.

- Không phải bánh kẹo đâu, cái gì ý, bún thịt nướng hay mì trộn gì ý. Đại khái thế.

- Tiền đâu ăn mấy thứ đó. Dẫn mày đi theo chắc cuối tháng tao bị trừ hết lương quá đi.

- Ê! Có bún khô đó kìa, cái này mà có thứ gì nấu nước bún nữa thì tuyệt nhỉ.

- Ủ, tao cũng thèm nhưng tiền đâu mua thịt mày.

- Ủ, hic. Thế thì nhịn vậy.

Hắn vác cuốc ra ngoài bãi cát hoang phía sau nhà và hì hục đào. Bắt không đất là nghề của hắn. Vì vậy khoảng một, hai tiếng sau, hắn xách cả một xô không đất về, vừa đi vừa huýt sáo. Nắng làm nước da ngăm sẫm chắc của hắn đỏ lên nhưng khuôn mặt hắn rất sáng khoái khi nghĩ đến buổi nhậu chiều nay. Hắn với tụi bạn của hắn vô công rồi nghề nên khá rảnh, chiều chiều hay tùm tùm lại nhậu nhẹt rồi nói đủ thứ chuyện trên đời với những trăn cười khoái chí. Tất nhiên, không thiếu chuyện về các cô gái trong làng mà S là một trong số đó. Đang lan man suy nghĩ, hắn chợt dừng lại rồi nhìn xuống xô không đất...

- Hay là!...Đúng rồi! Mấy nàng đó mà thấy món này chắc thích lắm đây. Hi hi. Hắn ngẫm nghĩ rồi cười thầm một mình. Hôm nay mình cúp nhậu tụi nó

một bữa đi. Lady first mà.

Hắn lại bước đi và hí hửng huýt sáo, mặt hớn hờ như Ác si mết vừa phát hiện ra lực đẩy của nước. Hắn của gái bao lâu nay chưa bao giờ hắn nghĩ tới cách tiếp cận này. Tuy hắn biết “đường đi vào tim của phụ nữ nhanh nhất là đi qua dạ dày” nhưng hắn rất tự tin với khả năng của mình, với lại sợ tụi bạn nói là đồ “ngu nữ” nên không bao giờ mang thứ gì khao tụi con gái, thậm chí mấy cô còn tự nguyện khao hắn nữa kìa. Nhưng hôm nay gặp thứ dữ nên đành phải sử dụng hạ sách thôi.

Hai chị em S đang loay hay kiếm hàng mới về. Thì nghe tiếng gọi:

- Em S ơi!

S nghe khách gọi, quay lại định hỏi mua gì thì... . Chợt cô giật nảy mình khi thấy hắn. Cổ họng cô ‘bồng dừng cứng ngắt’ không nói nổi một câu. Mặt xanh lè, S lắp bắp:

- Anh.... anh..... anh.... sao.... sao...???

- Ê, anh kia, đến đây làm gì? Định dê xồm chị em tui hả? T cắt lời.

- Ủa? Em bán hàng. Anh đến để mua hàng chứ làm gì? Định không bán hả?

- Thiếu gì quán gần không mua, sao hôm nay tự dừng đẹp trời, quán tui đón khách quý zậy ta?

- Thì anh thích quán này ghé mua có gì lạ đâu?

- T, em đừng vô lễ thế, dù sao anh ấy cũng là người lớn mà. S giờ đã lấy lại bình tĩnh ngắt lời T.

- Dạ,... anh mua gì ạ? Cô rụt rè hỏi hắn.

- Lấy anh mấy điều thuốc lá.

- Dạ, hình như anh đi làm xa mới về ạ. Em ít gặp anh lắm.

- Ủ, anh mới xuất ngũ. Anh cũng chỉ nghe kể về em thôi.

- Dạ, hi...

Cuộc nói chuyện diễn ra dăm chục phút thì chừng có vẻ những e ngại ban đầu của cô biến mất. Cô muốn bắt chuyện với hấn vì tính cô hay tò mò, muốn biết hấn sở khanh như thế nào mà nổi tiếng đến vậy. Mà một tên sở khanh nó ra làm sao cô cũng chẳng biết. Cô nghĩ thầm:

- Hấn nói chuyện đường hoàng, lịch thiệp đó chứ, nhìn cũng hiền lành mà. Mà có sở khanh thì làm được gì mình nào, cùng lắm ngồi xa hấn ra một chút và không cho hấn cơ hội thốt ra điều hấn muốn nói thôi. Đừng xem thường bản cô nương nha, tui đã từng hạ đo ván nhiều tên đẹp trai hơn anh đó nghe.

- Chị, thôi tiền cho người ta kìa. Làm gì mà đứng trờ như khúc gỗ vậy.

- Hả? Ủ, quên, quên. Hi.

Cô bối rối quay đi lấy tiền thôi. T bực mình lườm hấn một cái. Hấn giả vờ ngó lơ, quay ra ngoài rít một hơi thuốc.

- Tiền thôi của anh đây ạ.

- Ủ, cảm ơn em. À, anh có cái này tặng tui em nè. Anh để đây nhé. Nói xong hấn để xâu nhôm đất nãy giờ giấu sao lưng lên chỗ cửa quầy rồi quay lưng bước nhanh ra khỏi quán, không cho hai cô nương có cơ hội từ chối.

Hấn lén thật nhanh rồi biến mất sau khúc quanh ngã tư đường nhưng S vẫn còn hơi hồi hộp sau cuộc gặp chớp nhoáng vừa diễn ra. Cả hai chị em nhìn nhau rồi... ôm bụng cười rung đất. Hai nàng là chúa cười lạt (cười chả có lý do gì) , đựng cái gì cũng cười được. Đôi lúc nhìn nhau thôi cũng ôm bụng cười muốn ngất xỉu. Đúng là con gái có khác.

- Giờ làm sao với món này đây T?

S hỏi.

- Thì trả lại cho ông chứ sao.

- Ông về rồi mà, làm sao trả được. Ai rảnh, mà cũng chả biết nhà ông ở đâu hết mừ.

- Ủi há! Mà của cho không, biểu không mất chi không nhận, đang thềm bún đây, có bữa ngon rồi. Há há.

Quả thật, những cái bao tử háo đói của tuổi mới lớn cộng với cuộc sống thiếu thốn nên lúc nào cũng lên tiếng biểu tình, tất nhiên không thể cưỡng lại trước những con nhông lửa (dông đực) béo núc ngon lành kia. T nuốt nước miếng ực ực khi hình dung nồi nước bún thơm lừng đầy thịt của một loại động vật mà có thể nói trời ban cho người dân nghèo vùng quê cát trắng ấy....

Hắn cứ cách vài bữa lại tìm đến quán của S mua thuốc lá và tất nhiên không quên tặng hai nàng một xâu nhông ngon lành. Hắn không nói nhiều và cũng chẳng mất thời gian đôi co với T làm gì vì hắn biết tội con gái mà. Rồi đằng nào đứa trẻ con háo ăn như T cũng xiêu lòng với đòn “tiếp tế lương thực” của hắn nên T có nói chuyện gay gắt như thế nào hắn cũng mặc kệ. Tất nhiên, hắn thừa kinh nghiệm và sự khôn ngoan để khiến các nàng phải nghiệm cái món đặc chủng ấy của hắn. Hắn không mang đến ngày một mà cũng không bao giờ ngắt quãng, hàng tuần hai lần đều đặn. Như thế sẽ không làm các nàng chán mà còn tạo khoảng trống để cho các nàng thềm thường mà trông ngóng chứ. Và lại hắn còn tội bạn nữa, không khéo tội hắn mà biết thì khó sống lắm.

Và thế rồi họ cũng trở nên thân quen với nhau từ khi nào không hay. T không còn gay gắt với hắn nữa, S cũng nói chuyện cởi mở hơn, tất nhiên là một hàng rào cảnh giác với tên sở Khanh đã qua kiểm định chất lượng này luôn được S dựng sẵn trong đầu mình.

- E, mày! Ông cũng hiền chứ mày, nói chuyện vui khiếp luôn.

- Yêu rồi hả bà chị.

- Đâu có mày. Tao thấy ông nói chuyện hài ghê, buồn cười quá mày ơi. Chứ tao có ý gì với ông đâu.

- Ủi, ông mỗi lần hở miệng là em cười muốn chết luôn, đúng là hài hước thật. Chả bù cho mấy thằng cha xóm bên, nói chuyện nghe buồn ngủ thấy mồ. Chán.

Mới đó mà đã hai tháng kể từ ngày hắn chặn đường làm quen S. Thời gian

trôi thật nhanh, những con nhông đất ngoài bãi hoang cũng vui dần đi. Hấn đi chơi với bạn bè hay đi bất cứ đâu cũng để ý thu thập những câu chuyện vui về kể cho hai chị em S nghe, và tuyệt nhiên hấn không hề dả động đến chuyện yêu đương gì với S hết. Hấn tuy không nói nhiều nhưng mỗi khi mở miệng luôn luôn có chút hài hước rất có duyên, rất cuốn hút người nghe. Có thể đó là khiếu bẩm sinh của hấn, cũng có thể hấn học hỏi được trong trường đời dày dặn kinh nghiệm của mình. Một tên bộ đội xuất ngũ rồi đi làm ăn khắp chốn, gặp biết bao nhiêu kiểu phụ nữ rồi thì cỡ mấy cô bé nhà quê mới lớn này có là gì với hấn. Cái khó ở đây là hấn quá nổi tiếng sở khanh. Danh sách những cô gái vô tội từng là nạn nhân của hấn nghe nói nhiều lắm. Hấn rất tự hào về điều đó. Và để làm rạng danh thêm chiến công của mình, hấn thường để lại mỗi cuộc tình một đứa con rơi tội nghiệp. Ai cũng biết chuyện này, ba S biết, S chắc cũng biết. Và chắc chắn rằng ba của S sẽ ngăn cấm đến cùng nếu biết hấn làm le con gái của ông. S là cô gái nhu mì và hiền lành, đôi khi hơi khờ khạo nên tất nhiên là sợ ông ba nóng tính một phết. Ông mà đã cấm thì việc của S là việc rất khó khăn. Hấn cũng hơi ớn khi nghĩ tới việc đối mặt với ông....

Một tuần, hai tuần, rồi ba tuần trôi qua, hấn biến mất một cách bí ẩn, bạn hấn không biết hấn đi đâu. Tất nhiên, S càng không biết. Một cảm giác là lạ chợt dâng lên ngập hồn cô gái trẻ. Cảm giác cô chưa bao giờ gặp phải một lần nào trong đời. Cô cũng không biết nó là cái gì, không biết gọi nó như thế nào, và cũng chả biết tả nó ra làm sao! Chỉ biết là hơi cồn cào nơi tim, hơi nhói nhói, hơi trông ngóng một người. Một cảm giác bồn chồn, buồn buồn khi chờ đợi điều gì đó rồi lại thất vọng. Nắng chiều treo trên những tàng cây, một chú chim hót vãn vơ, tiếng trẻ con đùa nhau phía ngã tư đường, mọi thứ vẫn vậy, chỉ có một cái gì đó đang thay đổi. Chiều dần tắt, S vẫn ngồi đó suy nghĩ băng quơ. Tuần thứ tư, anh không đến...

Một tháng, một khoảng cách đủ để cảm nhận sự trống vắng, một khoảng cách đủ để thấy thiếu một cái gì đó thân thuộc mà dường như đã trở thành thói quen, đến nỗi khi nghe tiếng gọi mua hàng, S cứ ngỡ làT cũng cảm thấy trống vắng, cái bụng nó cứ cồn cào “nhớ” món nhông đất thơm lừng chiều nao ...

Một tháng, hấn lặn lội ngược lên miền núi tìm trầm, tìm sâm hay nấm lim gì đó. Nghe nói thế, bạn bè hấn cũng nghĩ thế. Hấn rất tháo vác, khỏe mạnh. Khi

xuất ngũ, hắn theo một số đồng đội lên núi tìm trầm. Hắn lặn lội cả năm trời, ăn ngủ với vắt rừng, lá núi, nằm gai, nếm mật, lặn lội với sốt rét, dịch tả... Nghe nói có lúc hắn trúng quả rất đậm nhưng rồi tiền cũng đi đâu hết. Khi hắn trở về vẫn hai bàn tay trắng, có chăng, của nải hắn để lại là những đứa con hoang tội lỗi nơi núi rừng. Và một tháng, hắn trở về, tất nhiên vẫn tay trắng. Hắn lại vác cuốc ra bãi đất hoang sau nhà, hì hục đào. Những con nhông sau một tháng không ai động đến béo nung núc, ngon lành.

Chiều lại buông xuống nơi miền cát trắng, nắng nhảy lò cò qua những nhánh cây, tiếng trẻ con chơi trốn tìm rộn rã cả ngõ tư. Hắn vừa đi vừa huýt sáo bài hát si tình vu vơ.

- Ê, cô chủ quán! Bán cho mấy điều thuốc. Hắn gọi to. S giật bắn người khi nghe giọng hắn, một cảm giác khó có thể tả bằng nhen lên trong cô, vừa mừng rỡ, vừa lo lắng, vừa muốn reo lên, vừa muốn ẩn nấp khỏi ánh nhìn của hắn.

- Anh... anh... Rồi cô im lặng. Cô là vậy, hay lo lắng, hay giật mình, hay vui bất chợt, hay buồn bất chợt ... Con gái mới lớn mà, nhiều cảm xúc lắm.

- Hi, làm gì mà hoảng lên thế. Anh chứ phải là ma đâu mà sợ dữ vậy? Hắn nói.

- Ủa, tưởng anh chết ở đâu rồi chứ. Nên chị tôi mới giật mình như vậy đó. T lên tiếng.

Cả ba người cùng phá lên cười.

Hắn bắt đầu kể về chuyến đi của hắn. Tất nhiên, chuyện thật thì ít mà chuyện bịa thì nhiều, có nhiều pha gay cấn, hấp dẫn như trong phim, cũng có khi rất tiểu lâm (hắn cố tình vẽ ra) làm hai chị em cười đến chảy cả nước mắt, bụng thắt lại đau không chịu nổi. Hắn có biệt tài kể chuyện. Chuyện nhạt đến cỡ nào vào tay hắn đều trở thành tuyệt phẩm. Hắn đi nhiều, biết nhiều nên thuộc rất nhiều truyện ngắn, đôi khi có cả thơ nữa.

Từ đó, cứ tối tối là hắn lại đến chơi, dẫn theo cả những người bạn của hắn (tất nhiên không quên những con nhông đất làm quà). Những bữa bún nhông đậm đà hương quê làm thỏa cơn thèm thiếu thốn và những câu chuyện của hắn

luôn hấp dẫn làm mọi người phải há hốc mồm ra mà nghe, rồi xúc động, rồi cười... S là cô gái mới dậy thì, lớn lên trên vùng quê nghèo thiếu thốn không chỉ về vật chất mà còn cả văn hóa cũng rất lạc hậu nên những câu chuyện của hân bao giờ cũng hấp dẫn cô đến kì lạ. Có hôm, T bị ốm nằm nhà, chỉ mình hân với S, hân vẫn ngồi say sưa kể chuyện còn S ngoác mồm lên nghe mê mải. Và hàng đêm, hàng đêm cứ thế, hân vẫn kể chuyện, đọc thơ cho S nghe, tuyệt nhiên không có bất cứ hành động hay lời nói nào liên quan đến chuyện yêu đương...

Vải thừa không che được mắt thánh, cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra. Mặc dầu hai chị em S giấu khất nước khất cái việc hân tới ve vãn quán hàng nhưng chuyện thằng con “mất dạy” của ông Nuôi tới lăm le cô S làm sao không đến tai ba của nàng được. Ông đi biển về, vừa bước lên bờ áo quần vẫn còn quện mùi cá biển, ông lao ngay đến quán hàng và ném thẳng vào hai chị em những lời lẽ tức tối. Ông ra lệnh cho S không được cho hân tới cửa hàng mà ngồi lê đôi mách, cũng như buông lời hăm dọa rằng nếu hân còn tới chọc phá con gái ông thì ông bẻ gãy chân ráng chịu. Tất nhiên, ông nói được làm được. Dân trong cái xã này, ai cũng nể ông mười phần. S và T chỉ biết co rúm người lại, mặt xanh mét không còn tí máu. S khóc thút thít ...

Cô có ăn gan trời cũng không bao giờ dám chống lại ba mình. Cô là đứa yếu đuối nhất và cũng biết nghe lời nhất đồng nghĩa với việc ít bị đòn hơn mấy em của cô. T lạnh lẽ, nghịch ngợm và hay chống lệnh nên luôn là cái bị thịt của ba cô nhiều nhất.

Lệnh cấm đã được “ban hành”, tất nhiên lập tức có hiệu lực. Bây giờ, T không còn là đồng minh của S nữa mà là một “tên tay sai” bất đắc dĩ cho “phe địch”. Mọi nhất cử nhất động của S và hân sẽ không lọt qua được tầm quan sát của T. Và tất cả thông tin đều phải được báo về “trung tâm chỉ huy” nếu không muốn chịu hình phạt nặng nề. T bị đòn nhiều nên cũng thấm rồi.

Thời gian trôi qua đối với S sao mà chậm rãi, nặng nề đến đáng sợ. Những ngày vui thoáng chốc đã vụt tan. Những tràng cười hồn nhiên, sáng khoái, những câu chuyện sinh động, hấp dẫn và hài hước của hân đã không còn hiển hiện ở đây nữa, góc hân hay ngồi giờ chỉ trở lại bức tường vô cảm, lạnh căm, nhìn sang T thì thấy nó ngồi ôm đầu gối ngáp dài ngáp ngắn. Hai chị em nhìn nhau không còn cười lạt nổi nữa rồi.

Mỗi người một cảm giác, mỗi người một nỗi niềm. Lặng im.

Thời gian càng trôi qua, cảm giác của S ngày càng trống vắng, trái tim cô rung lên những nhịp điệu lạ lùng, xao xuyến, nhớ nhung, muốn gặp người đó ngay tức khắc chỉ để nhìn thấy, hay nghe giọng nói dù chỉ một lần. Một nỗi khát khao, khát khao vô bờ, một nỗi nhớ nhung, nhớ nhung bất tận. Phải chăng đó là yêu? Cô cũng không biết nữa! Nhưng cứ mỗi lần nghĩ đến người đó thì đồng thời hình ảnh người cha đầy cuồng nộ và dọa nạt lại hiện lên trong đầu cô. Cô cảm thấy mình bị oan, bị xúc phạm, bị... vì cô đâu có yêu hấn, hấn là tên sở khanh mà, có đại mối lao vào chỗ chết, ai chả biết hấn là sở khanh, chẳng qua buổi tối ở miền quê vắng vẻ mà trông quán chỉ có hai chị em thì buồn lắm, có hấn khôi hài, kể chuyện cho vui quán vui xá thể thôi. Vậy mà...! Cô giận lắm, cô tức tưởi lắm, NHƯNG cô sợ. Cô sợ ba cô ghê gớm, như một bề tôi nể sợ một vị vua đầy quyền lực. Mà ai chả sợ ông, cả cái làng này, cả dòng họ này, già, trẻ, lớn, bé ai cũng nể ông, phục ông và sợ ông mỗi người mỗi kiểu khác nhau. Tóm lại là sợ.

Liên tiếp những ngày qua, S tìm mọi cách tránh mặt hấn, xua đuổi hấn. Cô chẳng có gan chịu đòn, cô sợ đau lắm, thấy roi là cô đã ngất xỉu trước rồi. Nhưng điều đó không quan trọng, danh dự của dòng họ, gia đình mới là cái cô sợ phải đối mặt nhất. Dòng họ nhà cô là một tộc lớn, có địa vị ở quê hương, có nhiều bà con là ông này, ông nọ ở thành phố, học vị, bằng cấp ghê lắm, ba cô vốn trước đây là ông giáo được nhiều người nể phục về nhân cách và đạo đức..., anh em cô cũng có tiếng học giỏi, chăm ngoan.

Nhưng cô càng tránh mặt hấn thì dường như có một mãnh lực nào đó lại đẩy cô tới, lại thôi thúc cô muốn gặp, muốn nghe, muốn được cười thỏa thích với những câu chuyện kể đầy khiêu hài hước của hấn. Oái oăm thay, khi nghĩ tới điều đó, cô lại tưởng tượng ra những trận đòn, những cuộc họp gia tộc, những lời nói cay nghiệt dành cho cô mà cô không đáng phải nhận.

Những ý nghĩ, hình ảnh đó cứ quay cuồng trong trí óc của cô gái trẻ làm cô muốn không chịu nổi, muốn ngã quỵ. Cô trần trọc mấy đêm thức trắng, gầy đi thấy rõ. Hấn thì cứ gần nửa đêm, lúc mọi người ngủ say (tất nhiên một đứa trẻ đang tuổi ăn, tuổi ngủ như T thì làm sao hiểu hết tâm trạng của bà chị yêu quý của mình nên ngủ ngon lành không biết trời, trăng, mây, gió gì hết), lại mò đến bên cửa sổ và gọi khê. S rất hoảng, sợ T mà thức dậy thì hỏng chuyện nên luôn xua đuổi hấn. Có hôm, hấn đổ liều nhảy qua cửa sổ. Cô hoảng loạn

thật sự, tính cô vậy mà, rất nhút nhát, cô nói qua hơi thở hồi hộp: “Anh... anh... đi nhanh đi không thì tui la lên bây giờ”. Thấy S phản ứng mạnh, hẳn cũng cảm thấy sợ. Hẳn sợ S la lên thật thì tiêu đời nên vội vã bỏ đi, để lại một mình cô vẫn còn đang run cầm cập giữa bóng đêm đặc quánh. Cô bắt đầu bật khóc, cô khóc không thành tiếng vì sợ T thức giấc, nhưng cơn khóc của cô rất vật vã, nghẹn ngào, thật sự không có từ nào để tả nỗi hình ảnh cũng như cảm giác của cô lúc này.

Và quả thật, S không chịu nổi sức ép vô hình quá lớn trong cô (tội nghiệp, cô không biết mình đang bị thất tình và cũng chẳng ngờ rằng mình đã yêu, yêu một tên đều cáng, rác rưởi nhất cái xã hội này. Sự ngây thơ, khờ khạo đang lừa dối cô). Cô ngã bệnh, bệnh rất nặng, không nhích nổi thân mình ra khỏi giường. Cô phải nằm ở nhà không đến quán bán hàng được. T phải dẫn theo V, đứa em út 10 tuổi, đi trông hàng giúp chị. Cái cảm giác này không dễ chịu tí nào. Dù sao ở quán hàng, không gặp được hẳn, không nghe giọng hẳn nhưng vẫn có cái gì đó để trông đợi, một tiếng gõ cửa, một tiếng gọi khe khẽ, dù chẳng để làm gì cả, dù chỉ thêm thảng thốt, dù chỉ để đuổi hẳn đi... càng nhanh, càng tốt.

S nhắm mắt lại, không khóc nổi nữa mà nước mắt cứ chảy, chảy mãi. Có một cơn đau nơi tim cứ vài giây lại nhói lên khiến cả người cô giật thót. Cơn đau ấy bóp ngạt trái tim làm cô thấy khó thở, có cảm giác như đang chìm dần, chìm dần xuống một hồ sâu không có đáy.

Không biết làm thế nào mà hẳn lại gửi được cho cô một bức thư. Hẳn nói đang nhớ cô lắm, nhớ đến khủng khiếp, nhớ quay quắc, hẳn muốn chạy đến bên cô ngay lập tức... Đọc xong bức thư tự nhiên lòng cô cảm thấy vui hơn, tinh thần phấn chấn hơn nhưng cô không trả lời hẳn, trả lời để làm gì, hẳn là tên sở Khanh mà. Và một vài bức thư nữa lại đến tay cô. Cô dần dần hồi phục, cô ăn cảm thấy ăn ngon hơn, tim bớt đau hơn và ... càng nhớ hẳn hơn. Lại thật!

Tất nhiên, cô không hề hồi âm cho hẳn, cũng không nhận lời yêu hẳn. Cô bắt đầu đi làm trở lại, mệt mỏi, rã rời. Đêm đó cô nhắn cho hẳn đến, đến rất trễ. Cô muốn nói chuyện dứt khoát với hẳn, không để hẳn dây dưa nữa. Vì cô lo cho hẳn, cô sợ hẳn sẽ bị ba cô và mấy anh em trong họ sẽ bẻ gãy chân thật, mà cũng có thể lắm chứ. Một phần cô cũng lo cho mình nữa, nhiều đêm cô mơ thấy mình mang bầu, một cái bào thai không có cha, cô bị gia đình, dòng

họ ruồng bỏ, đi lang thang vô định. Và rồi hăn đến...

- S, anh yêu em mất rồi em ạ.

- Anh đừng gạt tui nữa, tui biết anh đã lừa dối bao nhiêu cô gái vô tội rồi.

- Vì hoàn cảnh cuộc sống thôi chứ anh đâu có muốn như vậy. Trong cuộc đời, có những lúc, một người cảm thấy cô đơn, mệt mỏi, cũng muốn tìm đến một người để được nương tựa, yêu thương. Đó là những phút yếu lòng em biết không? Giờ nghĩ lại, anh thấy mình nông nổi quá.

- Anh đừng có xạo. Tui không tin anh đâu. Từ nay anh đừng đến nữa nha. Xin anh đó.

- Em à! Thật sự thì con chim bay mãi cũng mỏi cánh, con ngựa chạy mãi cũng chùn chân, anh bôn ba nhiều rồi, giờ chỉ muốn về quê, kiếm một nghề gì đó để làm, xây dựng một gia đình nhỏ rồi phụng dưỡng cha mẹ già.

- Anh đừng nói nữa. Em sẽ không tin bất cứ điều gì anh nói đâu. Anh về nhanh đi. Em sợ lắm.

- Nếu nhà em không chấp nhận thì chúng mình tự lập được mà em. Chúng ta lớn cả rồi chứ còn nhỏ nhoi gì đâu. Nếu em không tin anh thì anh sẽ nhờ cha mẹ lên đây chính thức nhận em là dâu. Dù nhà em có xem anh là gì đi nữa. Chỉ cần cha mẹ anh nhận em là dâu thì được mà.

Hăn bảo mẹ hăn đến thật. S sợ T biết nên bảo hăn hẹn gặp bà ở nơi khác. Không biết bà nói với cô những gì mà cô rất vui, phấn chấn hăn lên.

Vậy là hằng đêm, khuya lắm, khi T đã ngủ say, S và hăn lại ngồi tâm sự với nhau mê mải.

Một hôm, T bất chợt giật mình tỉnh giấc, thấy có bóng người vụt qua cửa sổ, cô bé tưởng ma la lên hoảng sợ. S bịt miệng T và nói rằng cô bị mơ ngủ chứ làm gì có con ma nào đâu.

Thời gian cứ thế trôi đi với một cuộc tình êm đềm, âm thầm và bí mật, qua mặt hết tất cả mọi người, kể cả “vệ tinh” T. Ba của S thấy cô con gái ngoan ngoãn, biết nghe lời cũng yên tâm. Không ai thấy hăn lui tới quán tạp hóa nữa

dù là chỉ để mua vài điều thuốc.

Cuộc sống với những kẻ mới lớn luôn là những cơn mơ màu hồng êm dịu không bao giờ dứt. S cũng vậy. Cô đang sống trong chuỗi ngày hạnh phúc nhất, ngọt ngào nhất, lãng mạn nhất nhưng cũng đầy phiêu lưu. Niềm hạnh phúc của cô kéo dài được vài tháng và rồi cái gì cần đến thì nó sẽ phải đến. S ngày càng xanh xao, gầy guộc. Cô hay nôn và biếng ăn. Những thức ăn thường ngày cô vẫn thích sao dạo này cô không ăn nổi, nghe mùi là nôn ngay. Cô rất lo lắng cho sức khỏe của mình, không biết bị bệnh gì nữa. Riêng hấn, với những biểu hiện đó của cô, hấn thừa biết cô bị “bệnh” gì. Nhưng hấn muốn điều đó xảy ra, hấn muốn chứng tỏ với thiên hạ rằng hấn đã đón ngả được cô S, một mục tiêu khó nhằn của tụi trai trong làng, hấn muốn mọi người thấy hấn tài năng như thế nào, hấn muốn kéo dài danh sách những nạn nhân để danh tiếng của hấn ngày càng lẫy lừng. Và... hấn biến mất! Không một dấu vết.

T chờ đợi mọi mồn, gửi biết bao nhiêu lời nhắn, thư từ vẫn không thấy bóng dáng của hấn, không cả một hồi âm. Có một nỗi lo sợ bắt đầu nhen nhóm và lớn dần trong S. Cô ngày càng suy nhược. Lặng lẽ, bí mật và hốt hoảng, cô một mình đến bệnh viện (trên phố) khám bệnh. Cô không dám đến trạm xá. Cô sợ...

Ngồi đợi trong tâm trạng đầy lo âu, bất ổn, khuôn mặt cô càng mỗi mệ. Nhận kết quả khám bệnh từ tay bác sĩ, khuôn mặt xanh xao của cô chợt chuyển sang màu trắng bệch, tay chân bủn rủn, cô ngồi phịch xuống dưới sàn bệnh viện. Cô không tin vào mắt mình, dù trước đó cô đã lờ mờ nhận ra điều gì đó không lành. Mắt cô mờ đi, Cô nghe mơ màng bên tai lời bác sĩ nói: “em có thai được gần ba tháng rồi đó”.

Cô giật mình tỉnh giấc, cô mừng rỡ vì chỉ là một cơn mơ mà thôi, một cơn mơ như bao cơn mơ khác. Cô tỉnh người hấn và bước xuống giường. Chợt nhận ra ở đây không phải quán tạp hóa, bốn bức tường lạnh căm, trắng toát. Bệnh viện. Cô bàng hoàng nhận ra “giấc mơ” vừa rồi là sự thật...!

Cô đi như kẻ mất hồn trên phố, bao nhiêu ý nghĩ lạ lùng, bao nhiêu hình ảnh khiếp khủng lần lượt hiện lên trong đầu cô dù cô cố nhắm mắt lại hay mở mắt ra thì cũng bấy nhiêu hình ảnh vây quanh. Nụ cười đếu cáng của hấn, tiếng la hét và đòn roi của ba, những ánh mắt khinh bỉ, tò mò, xanh lách của bà con

lối xóm...Cô không tin! Cô không tin hẳn từ bỏ cha mẹ già, bỏ quê hương mà ra đi (vì hẳn mà vác xác về thì chỉ có đường ... chống nạn), cô không tin rằng một người lớn (mẹ hẳn) hứa mà không giữ lời. Cô không tin!? Nên cô vẫn hy vọng, có một tia sáng lóe lên giữa bầu trời tối mịt.

Không biết bằng cách nào cô lại về được tới quê, hoàn toàn hoảng loạn. Cô không dám về nhà mà đi thẳng tới nhà hẳn.

- Thừa bác, cho cháu gặp anh D với ạ. Cô thừa mẹ hẳn.

- Cô hỏi thằng D hả. Có chuyện gì không?

- Dạ, cháu... . Hic. Mà anh có nhà không bác?

- Không, nó đi đâu rồi, tôi không biết.

- Bác ơi, bác nhìn dùm ảnh, cháu... cháu... Không nói được hết câu, cô vỡ òa khóc như mưa.

- Ôi, cái cô này, sao đến nhà tôi khóc như đưa ma vậy? Có chuyện gì?

- Cháu có thai rồi bác ơi.

- Ủa, có thai là đến nhà tôi nằm vạ hả?

- Bác nói sao lạ vậy ạ? Bác quên bác đã nói với cháu những gì rồi sao ạ?

- Tôi nói gì với cô? Thằng D nó biết cô có thai rồi nên nó buồn mới bỏ đi đó. Nó nói ở cửa hàng bao kẻ lui người tới, biết cô có với ai? (Khốn nạn đến thế là cùng).

S đúng trăn người như khúc gỗ vô hồn khi nghe những lời nói quá bạc bẽo từ “bà mẹ chồng”. Cô cảm giác như trời đất sụp đổ ngay dưới chân mình đang đứng, cái cảm giác của một người sắp chết đuối vừa bị sóng đánh văng nốt chiếc phao cứu sinh cuối cùng.

Cô lặng lẽ quay đi, hai hàng nước mắt cứ lăn như không muốn ngừng trên khuôn mặt tội nghiệp. Giờ cô có nơi nào để đi, nhà cô ư?! Nơi đó không còn dành cho cô nữa rồi, cô còn không biết nhục nhã nữa hay sao mà vác mặt về

đó. Nhà hăn ư?! Khốn nạn, nơi đó càng không phải là nơi cô có thể tá túc dù hiểu theo nghĩa nào đi nữa. Trong đầu cô chợt lóe lên một hình ảnh, một nơi, nơi bắt đầu cuộc tình của cô. Và có lẽ cũng là nơi sẽ kết thúc cuộc tình đầy đau khổ. Cô biết rằng mình không nên làm mất danh dự của gia đình, dòng họ.

Trời đêm không trăng, rất tối, đã khuya lắm rồi, trên cầu không còn bất cứ ai qua lại nữa. S một mình ôm cái bụng đã lớn lên dần từng ngày qua mà cô không nhận ra và cũng chẳng mảy may để ý. Đôi lúc, cô còn nghe nhói lên một cái mà không hay biết rằng cái bào thai đang quấy đạp như háo hức chờ đón phút chào đời. Cô chậm rãi, từ từ bước sát tới mép cầu, tay vịn lên cái thành lan can bằng tre đã hoai mục. Cô chợt giật thót người và hơi lùi lại một tí. Cái bào thai đang quấy đạp, rất mạnh, rất mạnh vào thành bụng của cô làm cô đau nhói...

Cả nhà cô không ai biết cô đi đâu suốt một ngày đến khuya vẫn chưa về, ai nấy đều lo lắng và cuống cuống tìm kiếm.